

Rom 10, 19

19: Men jeg sier: Forstod ikke Israel dette? Først sier Moses: Jeg vil gjøre dere nidkjære ved dem som ikke er et folkeslag. Jeg vil egge dere til vrede ved et uforstandig folkeslag.

Meningen med dette og de følgende versene fatter vi lettest og riktigst når vi husker på hva som er apostelens hovedlære i disse kapitlene (9 - 11), og hva han spesielt vil innprente hos jødene. Han har lært at Guds rike gis ikke etter fortjeneste eller andre menneskelige forutsetninger, men av bare nåde til "hver den som tror", enten han nå er "jøde eller greker". Er så dette en ny lære som Israel uten noen som helst følger for dem bare kan forkaste? Eller har ikke deres egen Hellige Skrift forlengst forkynt dem dette? Dette er selve spørsmålsstillingen. Det er dette som ligger ham på hjertet, når Paulus nå spør: "Men jeg sier: Forstod ikke Israel dette?" (COR's tekst sier: Var vel dette ukjent for Israel?) - hva er så "dette"? Jo, det som det dreide seg om, var dette avgjørende spørsmålet; om Guds rike gis bare av nåde til "hver den som tror". Og altså ikke til jødene bare på grunnlag av at de var Guds eiendomsfolk med all deres gudsyndyrkelse. Men til hver den som tror. Slik at også hedningene, "dem som ikke er et folkeslag", når de tror blir frelst, i motsetning til det vantro eiendomsfolket.

Har ikke Israel fått vite dette? Har ikke Skriften for lenge siden forkynt dette? Nå kommer det rette svaret på spørsmålet, når Paulus siterer Skriftene deres: "Først sier Moses: Jeg vil gjøre dere nidkjære ved dem som ikke er et folkeslag. Jeg vil egge dere til vrede ved et uforstandig folkeslag". Å, Israels folk: I disse Herrens ord fra 5Mos 32: 21 er det jo forutsagt at hedningene skal bli så velsignet ved å motta evangeliets lys, nåde og frelse, at dere blir oppbrakt mot dem i misunnelse. Så stor en nåde skal bli gitt til hedningene at dere skal vekkes opp. Først til nidkjærhet, sinne og misunnelse. Senere vil dere uroes, og etter hvert føres til omvendelse og iver etter å innta riket. Dette som først av alle ble tilbudt dere. Men som nå, på grunn av at dere foraktet det, ble gitt til hedningene fordi de trodde.

Sammenliknet med Israel var hedningene et "ikke-folk" (gr. teksten). For selv om de på det menneskelige plan nok var ordnet i samfunn, så var de i åndelig mening som ville. Sammenliknet med Israel var de også et "uforstandig folkeslag". For mens Israel hadde lyset fra Guds ord blant seg, så lå hedningene nedsunken i den dypeste uvitenhet og råskap. Der hersket hverken opplysning, godhet eller verdighet av noe slag. Men et slikt folk, sier altså Herren, skal bli så opplyst og benådet - framfor dere, at jeg gjennom dette skal vekke dere opp, "gjøre dere nidkjære", ja, "egge dere til vrede". Men, (slik vi ser det i kap. 11: 25-27) denne vreden skal i sin tid gå over til vrede og sorg over dere selv, ja, til anger og omvendelse. På samme måte som en hustru som med god grunn er forkastet av sin mann, skulle Israel kjenne en dyp smerte ved å oppleve mannens forbindelse med en annen (hedningene). Og på den bakgrunn tennes opp til iver etter å gjenvinne hans kjærlighet, få gripe evangeliet og bli frelst på samme måte som hedningene som er kommet til tro.

I denne forutsigelsen ser vi også klart forkynt apostelens store hovedlære, som han hele veien innprenter; at evangeliets nåde, rettferdighet og frelse ikke skulle gis etter fortjeneste eller andre ytre fortrinn, men av bare nåde til "hver den som tror". Her ser vi at dette hadde Moses, den første av profetene, forutsagt i Israels Hellige Skrift. Altså var det ikke noen ny lære som de bare kunne forkaste, uten at det fikk noen som helst konsekvenser. Dette er sterk bevisførsel fra apostelens side. Men han bruker ennå flere vitnesbyrd fra Skriften. Han fortsetter: